

УВАЖАЕМИ КОЛЕГИ,

Бюлетинът “Правна инициатива” е издание на “Асоциация за европейска интеграция и права на човека”.

“Асоциация за европейска интеграция и права на човека” е неправителствена правозащитна организация със седалище в Пловдив.

Стратегически приоритет в дейността на “Асоциацията” е воденето на съдебни дела в публичен интерес, целящи промени в законодателството и в практиките на националните институции, в съответствие с европейските правозащитни стандарти.

От началото на месец февруари 2005г. “Асоциация за европейска интеграция и права на човека” осъществява проект за граждански контрол върху актове и действия на администрацията, финансиран от Балкански тръст за демокрация (The Balkan Trust for Democracy).

Специален акцент на проекта е атакуването пред ВАС на незаконосъобразни подзаконовни административни актове, издавани от различните нива на администрацията.

“Правна инициатива” цели да даде публичност на юридическите действия (жалби, иски молби и др.), предприети от експерти на “Асоциацията”, срещу незаконосъобразните актове и действия на администрацията.

В настоящия бюлетин са публикувани две решения на Върховния административен съд (ВАС) по жалби на Асоциацията.

Необходимостта от даването на гласност на тези решения възникна от неблагоприятната тенденция за отхвърляне от ВАС на голяма част от подаваните от Асоциацията жалби. Вероятно застрашени от лавинообразното нарастване на жалбите за отмяна на подзаконовни нормативни актове, върховните административни съдии предпочетоха да гарантират служебния си комфорт, демотивирайки правозащитните организации да осъществяват подобни проекти.

Отхвърлителните решения на ВАС се отличават с фрагментарна и бланкетна мотивация, игнориране на решаващи аргументи на жалбоподателите или произволната им интерпретация по начин, който неизбежно води до тяхното отхвърляне. Има решения, в които законът флагрантно е нарушен.

Омаловажаването на правата на човека по този начин, съчетано с неприкривания негативизъм към адвокатите и организациите с правозащитна насоченост, до голяма степен обезмислят законодателната идея за ВАС като орган, осъществяващ надзор за законност и гарант за върховенството на Закона в правовата държава.

ОПРЕДЕЛЕНИЕ на ВАС № 5066/02.06.2005г.,

с което е оставена без разглеждане жалбата на адвокати Мария Иванова и Диана Данчева и “Асоциация за европейска интеграция и права на човека” за отмяна на чл.113, ал.2 от Инструкция №1/ 22.03.2004г. за работата и взаимодействието на органите на предварителното производство.

- **Жалбата**

Съгласно чл. 113, ал. 2 от Инструкцията: „Свидетелят не може да иска даване на показания в присъствието на адвокат.”

Според жалбоподателите, тази разпоредба противоречи на чл. 56 от Конституцията на Република България, прогласяващ правото на всеки български гражданин да се явява със защитник в държавните учреждения.

Тъй като правото на защита е основно право на гражданите, то не може да бъде дерогирано по законодателен път, дори с нормативни актове, издадени от най-висшия представителен орган - Народното събрание. Този принцип произтича от на чл. 57, ал. 1 от Конституцията, съгласно който: „Основните права на гражданите са неотменими.”

Ограничението е в конфронтация и с чл. 97, ал.7, във връзка с чл. 87, ал.1 от НПК, който дава възможност на свидетеля да бъде разпитван в присъствието на защитник, ако желае това.

- **Определението¹**

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 5066

София, 06/02/2005

Върховният административен съд на Република България - Петчленен състав
- I колегия, в съдебно заседание на двадесет и първи април две хиляди и пета година в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ:
ЧЛЕНОВЕ:

ЦВЕТАНКА ТАБАНДЖОВА
ПАНАЙОТ ГЕНКОВ
ЗДРАВКА ШУМЕНСКА
ЙОВКА ДРАЖЕВА
ЙОРДАН КОНСТАНТИНОВ

при секретар
на прокурора
от съдията

Григоринка Любенова
Ангел Ангелов
ЙОВКА ДРАЖЕВА

и с участието
изслуша докладваното

по адм. дело № 1507/2005.

¹ Определението се публикува без съкращения като оригиналните правопис и пунктуация са запазени.

Производството е по реда на чл. 23 от ЗВАС. Образувано е по жалбите на Мария Генчева Иванова, Диана Атанасова Даначева, адвокати при Габровската адвокатска колегия и "Асоциация за европейска интеграция и права на човека", гр.Пловдив, срещу чл. 113, ал. 2 от Инструкция №1/22.03.2004 г. за работата и взаимодействието на органите на предварителното производство /обн., ДВ, бр. 30/13.04.2004 г./. Жалбоподателите твърдят, че разпоредбата противоречи на чл. 56 от Конституцията на Република България, чл. 98, ал. 7 вр.с чл. 87, ал. 1 от НПК и следва да бъде отменена. Всеки гражданин има право на защита, когато са нарушени или застрашени негови права или законни интереси, като той може да се явява в държавни учреждения и със защитник. Свидетелят в наказателния процес има съгласно чл. 96, ал. 1 от НПК определени права, които осигуряват защитата му срещу прекомерна и незаконосъобразна намеса в личната сфера, гарантират и специалната му защита при възникване на опасност за него или близките му - чл. 97а от НПК. Поради това законодателят е предоставил възможност на свидетеля да поиска присъствие на защитник при разпита му в досъдебната фаза, а разпоредбата на чл. 113, ал. 2 от Инструкция №1 лишава свидетеля от възможността да иска даване на показания в присъствие на адвокат.

Отвeтната страна- главният прокурор на Република България, чрез процесуалния представител, дава становище за недопустимост на жалбите, защото инструкцията е издадена на основание чл. 111, ал. 3 от ЗСВ, а прокуратурата е орган на съдебната власт и не е ведомство, подчинено на Министерския съвет по смисъла на чл. 5, т. 1, т. 1 от ЗВАС. По същество развива съображения за неоснователност на жалбите, защото чл. 98, ал. 7 от НПК предвижда "съответно " прилагане на чл. 87, ал.1 от НПК при разпит на свидетел и след като процесуалните качества "обвиняем" и "свидетел" са различни, препращането има за цел да регламентира даването на показания да става устно и непосредствено пред съответния орган. Разпоредбите относно правата на свидетеля не са променени или допълвани в периода на промените на НПК от 1990 г., касаещи правата на обвиняемия, и е налице непрецизност на законодателя, оставил чл. 98, ал. 7 от НПК в старата редакция. Право на защитник има само обвиняемият- чл. 30, ал. 4 от Конституцията на Република България, но не и свидетелят. С чл. 56 от Конституцията е гарантирано право на защита на гражданите, когато са нарушени или застрашени техни права и законни интереси, а призоваването на свидетел с цел разпит нито накърнява, нито застрашава неговите интереси и правно установени възможности. Директорът на Националната следствена служба намира жалбата за недопустима, а по същество за неоснователна, защото свидетелят не е страна в наказателния процес и производството не засяга негови права и законни интереси. Отвeтникът- министърът на вътрешните работи, чрез процесуалния представител, дава становище за недопустимост на жалбите, защото главният прокурор и директорът на Националната следствена служба не попадат в кръга на органите по чл. 5 от ЗВАС , а чл. 111, ал. 3 и чл. 122, ал. 5, т. 4 и т. 8 от ЗСВ регламентират правомощия за издаване на инструкции, осъществяване на методическо ръководство и координиране дейността на окръжните следствени служби. След

като инструкцията представлява съвместно издаден акт от органите на съдебната и на изпълнителната власт, тя не е подсъдна на Върховния административен съд. По същество развива съображения за неоснователност на жалбите, защото чл. 56 от Конституцията установява право на защита на всеки гражданин, без да очертава неговия обем и проявни форми. Затова в наказателното производство то трябва да се схваща като възможност за активно участие в процеса в защита на собствени права и законни интереси, а свидетелят не отстоява свои или чужди права и законни интереси. Препращането към чл. 87, ал.1 от НПК не трябва да се възприема абсолютно, а да се взема предвид различното положение на обвиняемия и свидетеля.

Представителят на Върховната административна прокуратура дава становище за недопустимост на жалбите, защото се атакува акт, който по чл. 7, т. 3 от ЗВАС създава задължения за органи, подчинени на органите, издали акта, а компетентността на ВАС, очертана с чл. 5 от ЗВАС, не включва контрол върху актовете на главния прокурор и директора на Националната следствена служба. Контролът за законосъобразност на актовете на органи на съдебната власт става по инстанционния ред, предвиден в НПК, ГПК и др. По същество намира жалбите за неоснователни, защото свидетелят не реализира свои права в наказателното производство, а препращането на чл. 98, ал. 7 към чл. 87, ал. 1 от НПК, проследено в исторически аспект, сочи за непрецизност на законодателя, който не е отчел промените в НПК през 1990 г.

Върховният административен съд, петчленен състав, като обсъди доводите на страните и на представителя на Върховната административна прокуратура, намира жалбите за недопустими по следните съображения: Инструкция №1/ 22.03.2004 г. за работата и взаимодействието на органите на предварителното разследване /обн., ДВ, бр.30 от 13.04.2004 г., попр. бр. 37 от 4.05.2004 г./ е издадена от главния прокурор, министъра на вътрешните работи и директора на Националната следствена служба на основание чл. 111, ал. 3, чл. 122, ал. 5, т. 4 и т. 8 от ЗСВ и чл. 23, т. 2 и т. 11 от ЗМВР и чл. 35, ал. 1, т. 26 от ЗОВСРБ. В раздел XIX "Свидетели и свидетелски показания" на Инструкция №1 с правните норми на чл.112 -122 е регламентиран редът за провеждане на разпит на свидетели. Разпоредбата на чл. 113, ал. 2, чиято отмяна се иска, гласи следното: "Свидетелят не може да иска даване на показания в присъствието на адвокат". Съгласно чл. 133 от Конституцията на Република България организацията и дейността на съдилищата, на прокурорските и следствените органи се уреждат със закон. Правораздавателната дейност на Върховния административен съд е регламентирана с чл. 125 от Конституцията, чл. 3 и чл. 5 от ЗВАС. Върховният административен съд осъществява върховен надзор за точното и еднакво прилагане на законите в административното правораздаване, произнася се по спорове за законността на актове на Министерския съвет, министър-председателя, заместник министър-председателите, министрите, ръководители на други ведомства, непосредствено подчинени на Министерския съвет, актове на областните управители, както и други актове, посочени в закон. Разглежда и жалби срещу решения на Висшия съдебен съвет, актове на БНБ, касационни жалби и протести срещу съдебни решения по административни дела и молби за отмяна на влезли в сила съдебни актове. Правораздавателната дейност на съда не може да се

осъществява извън очертаните със закона рамки. Затова е недопустимо да бъдат обжалвани пред Върховния административен съд актове, които не подлежат на съдебен контрол за законност от този съд. Инструкцията представлява по дефиницията на чл. 7, ал. 3 от Закона за нормативните актове подзаконов нормативен акт и с нея висшестоящ орган дава указания до подчинени нему органи относно прилагане на нормативен акт, който той е издал или чието изпълнение трябва да обезпечи. Законодателят е посочил с разпоредбата на чл. 2, ал.1 от ЗНА, че нормативни актове могат да издават само органите, предвидени от Конституцията, от закон или от указ. С разпоредбите на чл. 111, ал. 3 от Закона за съдебната власт и чл. 23, т. 11 от ЗМВР законодателят е предоставил на главния прокурор и на министъра на вътрешните работи възможности да издават инструкции, съответно относно дейността на прокуратурата и на Министерството на вътрешните работи. Директорът на Националната следствена служба няма правомощие да издава инструкции, а осъществява организационно, административно и методическо ръководство на следователите и служителите от НСС и окръжните следствени служби и координира дейността им при разследването с други държавни органи- чл. 122, ал. 5, т. 4 и т. 8 от ЗСВ. Инструкция №1/ 22.03.2004 г. за работата и взаимодействието на органите на предварителното разследване представлява подзаконов нормативен акт, издаден съвместно от органи на съдебната власт, каквито са главният прокурор и директорът на НСС, и от министъра на вътрешните работи като орган на изпълнителната власт. Върховният административен съд не осъществява съдебен контрол върху подзаконови нормативни актове, издадени съвместно от органи на съдебната и изпълнителната власт. След като обжалваният подзаконов нормативен акт не е издаден от органите, изчерпателно посочени в чл. 5 от ЗВАС, нито е акт, чието обжалване пред ВАС е посочено в закон, е недопустимо осъществяването на контрол за законосъобразност в съдебно-административното производство. И това е така, защото Върховният административен съд не осъществява контрол за законосъобразност върху нормативни актове въобще, а само върху нормативни административни актове издадени от органите на изпълнителната власт, както и върху други актове, чието обжалване е допустимо по закон. Дали разследването в досъдебната фаза е извършено в съответствие с процесуалноправните норми на НПК, е въпрос от компетентността на наказателния съд. Водим от горното, Върховният административен съд, петчленен състав, I колегия, на основание чл. 20, т. 1 от ЗВАС

ОПРЕДЕЛИ:

ОТМЕНЯ определение от 21.04.2005 г. по адм.д.№ 1507/ 2005 г. по описа на Върховния административен съд, с което е даден ход по съществото на спора. **ОСТАВЯ БЕЗ РАЗГЛЕЖДАНЕ** жалбите на Мария Генчева Иванова, Диана Атанасова Даначева и "Асоциация за европейска интеграция и права на човека", гр.Пловдив, против чл. 113, ал. 2 от Инструкция №1 за работата и взаимодействието на органите на предварителното разследване, обн. в ДВ, бр.30/13.04.2004 г., попр. ДВ, бр.37/4.05.2004 г., издадена от главния прокурор, министъра на вътрешните работи и директора на Националната следствена служба. **ПРЕКРАТЯВА** производството по адм.д. № 1507/2005 г. по описа на Върховния

административен

съд

Определението е окончателно и не подлежи на обжалване.

**Вярно с оригинала,
секретар:**

**ПРЕДСЕДАТЕЛ:
ЧЛЕНОВЕ:**

/п/ Цветанка Табанджова

/п/ Панайот Генков

/п/ Здравка Шуменска

/п/ Йовка Дражева

/п/ Йордан Константинов

Й.Д.

Определение на ВАС № 5873 от 23.06.2005г.,

с което е оставена без разглеждане жалбата на “Асоциация за европейска интеграция и права на човека” срещу чл.20, ал.1 от Наредба №2/19.04.1999г. за положението на обвиняемите и подсъдимите с мярка за неотклонение задържане под стража, издадена от министъра на правосъдието и правната евроинтеграция.

- Жалбата

Според обжалваната разпоредба, когато обвиняемите и подсъдимите са настанени в следствен арест, в затвор или в поправителен дом, срещите с техните защитници се провеждат в рамките на работното време.

Въведеното ограничение противоречи на чл. 30 от Конституцията на РБ, който гарантира на всяко лице право на защитник от момента на задържането му или на привличането му като обвиняем и създава предпоставки за негативно засягане на правото на справедлив съдебен процес по чл.6, т. 3, б. “б” и чл. 6,т.3, б.“с” от ЕКЗПЧОС.

Атакуваната норма от Наредбата неоправдано въвежда различно третиране между обвиняемите и подсъдимите с мярка за неотклонение задържане под стража и лицата, задържани в поделенията на МВР, за които не е предвидено изискване за среща със защитник само в работно време.

Чл. 20 от Наредбата противоречи с чл.40, ал.2 от Закона за адвокатурата, тъй като адвокатът не би могъл да изпълнява точно законовите си задължения, поради ограничителното изискване **за среща само в работно време**. Той би трябвало да защитава клиента си “по най-добрия начин”, което означава в частност, да има пълна свобода да избира кога да се срещне с клиента си.

Ограничението на чл.20 от Наредбата се конфронтира и с гарантираните от чл.75 от Наказателнопроцесуалния кодекс права на защитника и нарушава правото на справедлив съдебен процес, в нарушение на чл.6, т. 3, б. “б” и чл. 6,т.3, б.“с” от ЕКЗПЧОС.

- **Определението**²

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 5873

София, 06/23/2005

Върховният административен съд на Република България - Петчленен състав
- II колегия, в съдебно заседание на дванадесети май две хиляди и пета година в
състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

СТЕФКА СТОЕВА

ЧЛЕНОВЕ:

СВЕТЛА ПЕТКОВА

ИВАН ТРЕНДАФИЛОВ

ЕКАТЕРИНА ГРЪНЧАРОВА

РУМЯНА ПАПАЗОВА

при секретар
на прокурора
от председателя

Мария Попинска

СТЕФКА СТОЕВА

и с участието
изслуша докладваното

по адм. дело № 2694/2005.

Производството по реда на чл. 12 и сл. ЗВАС е образувано по жалба на „Асоциация за европейска интеграция и права на човека”, гр. Пловдив, действаща чрез процесуалните представители адвокат Михаил Екимджиев и правен експерт Милена Богоева, срещу чл. 20, ал. 1 от Наредба № 2/19.04.1999 г. за положението на обвиняемите и подсъдимите с мярка за неотклонение задържане под стража, издадена от министъра на правосъдието и правната евроинтеграция / обн., ДВ, бр. 39 от 27.04.1999 г. /.

В жалбата се поддържа, че атакуваната разпоредба е незаконосъобразна поради противоречие с чл. 30, чл. 31, ал. 4 и чл. 56 от Конституцията на Република България, тъй като предоставянето на възможност за среща на обвиняемите и подсъдимите със защитник само в рамките на работното време на следствения арест, затвора и поправителния дом представлява необосновано ограничение на конституционно гарантираното право на защита, а също и противоречи на чл. 40, ал. 2 от Закона за адвокатурата, защото пречатства изпълнението на задължението на адвоката да защитава правата и законните интереси на клиента си по най-добрия начин. Жалбоподателят навежда довод, че с възприетата регламентация на срещите на обвиняемите и подсъдимите със защитник се нарушава чл. 75 НПК и чл. 6, т. 3, б. „б” и „с” от Европейската конвенция за защита на правата на човека и основните свободи поради ограничаването на възможностите и средствата за подготовка на защитата на посочената категория лица.

² Определението се публикува без съкращения като оригиналните правопис и пунктуация са запазени.

Ответникът – министърът на правосъдието, чрез процесуалния представител юрисконсулт Георгиева, моли жалбата да бъде отхвърлена като неоснователна. Върховният административен съд, петчленен състав, счита жалбата за процесуално недопустима по следните съображения: При извършената служебна проверка в канцеларията на съда се установи, че с решение № 2646 от 23.03.2005 г. по адм. д. № 6353/2004 г. петчленният състав на Върховния административен съд е отхвърлил жалбата на фондация „Български адвокати за правата на човека”, гр. София, против чл. 20, ал. 1, 2 и 3 от Наредба № 2/19.04.1999 г. на министъра на правосъдието и правната евроинтеграция за положението на обвиняемите и подсъдимите с мярка за неотклонение задържане под стража /обн., ДВ, бр. 39 от 27.04.1999 г./.

При тези обстоятелства настоящият петчленен състав на Върховния административен съд намира, че е налице сила на присъдено нещо, което е абсолютна отрицателна процесуална предпоставка за разглеждане на настоящата жалба по същество.

При формирана сила на присъдено нещо съдебен процес е недопустим относно съдебно установеното правно положение с влязло в сила съдебно решение. Установяването на недопустимост на съдебното производство предполага обективно и субективно тъждество на правния спор, поради действието на обективните и субективните предели на силата на присъдено нещо, разпростираща се по отношение на основанието и искането в жалбата, характеризиращи предмета на делото, и по отношение на страните, спрямо които съдебното решение е задължително.

При съпоставка на данните в посоченото по-горе адм. д. № 6353/2004 г. и настоящото дело се установява идентичност на предмета на спора – и в двете производства се оспорва чл. 20, ал. 1 от цитираната наредба. Нормата и в двата случая е с идентична редакция, тъй като не е изменяна или допълвана от датата на обнародването на атакуваната разпоредба до постановяване на настоящия съдебен акт.

При проверка на законосъобразността на подзаконов нормативен акт или на отделни негови разпоредби, съдът осъществява служебно контрол за съответствие на обжалваните норми с действащото законодателство с ранг на закон и с по-висок ранг, в това число с Конституцията на Република България и с международните договори, част от вътрешното право на страната. Произнасянето на съда по спора за съответствието на подзаконовите норми с действащите законови нормативни актове формира сила на присъдено нещо относно тяхната законосъобразност при отхвърляне на жалбата – от момента на постановяване на съдебния акт, а при отмяната им – от датата на обнародването на решението на Върховния административен съд. Съдът не е обвързан от наведените от жалбоподателя оплаквания, а е длъжен да провери служебно действителен и законосъобразен ли е оспореният подзаконов нормативен акт, поради което не могат да се противопоставят доводи, че жалбоподателят зле е водил делото или че не е посочил някое оплакване, което би довело до отмяна на нормативния административен акт. Установява се, че е идентично и искането по двете дела, а то е за отмяната като незаконосъобразна на разпоредбата на чл. 20, ал. 1 от цитираната наредба. Налице е и субективно тъждество между двете дела, тъй като страните по

настоящото дело са адресати на силата на присъдено нещо по предходното адм.д. № 6353/2004г. Силата на присъдено нещо се състои в задължението на страните спрямо държавата да преустановят правния спор, като задължението за неоспорване придава на съдебно установеното правно положение качеството на определеност и безспорност и нов процес е недопустим. Една от съставките на силата на присъдено нещо е непререшаемостта на разрешените вече спорове / чл.224, ал.1 ГПК /. По правило силата на присъдено нещо при обжалване на индивидуални административни актове важи само между страните по делото съгласно субсидиарно приложимите за неуредените случаи в административното производство чл.220, ал.1 и чл.221, ал.1 ГПК. Същевременно по силата на чл.220, ал.1 ГПК влязлото в сила решение е задължително за съда, който го е издал и друг равен по степен съд / в случая петчленен състав / не може да преразгледа повторно спора и да постанови решение с противоположен резултат. В отклонение от правилото разпоредбата на чл.220, ал.2 ГПК разпростира действието на силата на присъдено нещо не само между страните по делото, а по отношение на всички, на решенията, постановени по иски за гражданско състояние, включително и по брачни иски. Нормата на чл.221, ал.1 ГПК е субсидиарно приложима при обжалване на индивидуалните и общите / сбор от индивидуални / административни актове, при които адресатите са определени или определяеми. Нормативните административни актове имат неограничен кръг от адресати и гражданите и организациите имат право да ги оспорват пред съда и да искат отмяната им или прогласяването им за нищожни изцяло или отчасти без ограничение във времето. Характерно за производството по обжалване на подзаконов нормативен акт е, че силата на присъдено нещо на решението се разпростира спрямо всички субекти на административното право. Поради това упражненото право на жалба срещу подзаконов нормативен акт или отделна негова разпоредба от физическо, юридическо лице или непersonифицирано образувание, по която жалба съдът се е произнесъл по съществото на спора с влязло в сила решение, преклудира правото на жалба на всеки друг субект. Необходима предпоставка за преграждане на правото на съдебно обжалване е установяването на идентичност в редакцията на обжалваната норма , тоест същата да не е изменена с последващ нормативен акт. В подкрепа на изразеното по-горе становище е уредбата на дейността на Конституционния съд на Република България, който упражнява контрол за конституционностобразност на законите, приети от парламента, до която дейност Върховният административен съд най-много се доближава при разглеждане на обжалвани нормативни актове, издавани от Министерския съвет, министрите и ръководители на някои ведомства. В чл. 21, ал.5 от Закона за Конституционния съд и в чл.35, ал.2 от Правилника за организацията на дейността на Конституционния съд е въведена забраната, когато Конституционният съд се е произнесъл с решение или с определение по недопустимостта на направеното искане, по същия предмет да не могат да се правят нови искания. В случая е налице посочената по-горе хипотеза, тъй като се обжалва една и съща разпоредба от подзаконов нормативен акт в идентична редакция, преценена вече за законосъобразност служебно от равен по степен съд на основанията по чл. 12, т. 1-5 ЗВАС в производството по адм. дело № 6353/2004 г. по описа на Върховния

административен съд. Следователно спорът за законосъобразността на чл. 20, ал. 1 от Наредба № 2/19.04.1999 г. на министъра на правосъдието и правната евроинтеграция за положението на обвиняемите и подсъдимите с мярка за неотклонение задържане под стража /обн., ДВ, бр. 39 от 27.04.1999 г./ е разрешен с влязло в сила решение и не може да бъде пререшаван, поради което на основание чл. 224, ал. 2 ГПК жалбата следва да бъде оставена без разглеждане, а настоящото дело да се прекрати служебно от съда. Воден от горното, Върховният административен съд, петчленен състав,

ОПРЕДЕЛИ:

ОТМЕНЯ определението от 12.05.2005 г. по адм. дело № 2694/2005 г., с което на делото е даден ход по същество.
ОСТАВЯ БЕЗ РАЗГЛЕЖДАНЕ жалбата на „Асоциация за европейска интеграция и права на човека”, гр. Пловдив, срещу чл. 20, ал. 1 от Наредба № 2/19.04.1999 г. за положението на обвиняемите и подсъдимите с мярка за неотклонение задържане под стража, издадена от министъра на правосъдието и правната евроинтеграция / обн., ДВ, бр. 39 от 27.04.1999 г. /.
ПРЕКРАТЯВА производството по адм. дело № 2694/2005 г. по описа на Върховния административен съд.
Определението не подлежи на обжалване.

**Вярно с оригинала,
секретар:**

**ПРЕДСЕДАТЕЛ:
ЧЛЕНОВЕ:**

/п/ Стефка Стоева
/п/ Светла Петкова
/п/ Иван Трендафилов
/п/ Екатерина Грънчарова
/п/ Румяна Папазова

С.С.

Всеки, който проявява интерес към дейността на Асоциацията или желае да представи свои публикации в печатните ѝ издания, може да получи допълнителна информация на адрес:

гр.Пловдив, 4000
ул."Хан Кубрат" № 2, ет.3
тел/ факс: 032/62 32 64
hurights@mail.bg
<http://eurorights-bg.org/>